

Mál nr. 18/2014
M
og V v/ sjúklingatryggingar L.

Afleiðingar speglunar á öxl þann 20. janúar 2012.

Gögn.

1. Málskot móttakið 15. janúar 2014 ásamt gögnum.
2. Bréf V dags. 21. janúar 2014 ásamt gögnum.

Málsatvik.

M fór í speglun á vinstri öxl þann 20. janúar 2012 vegna langvarandi óþæginda og verkja. Var hún framkvæmd af L og samkvæmt aðgerðarlýsingu átti hún að hafa gengið vel. Sex dögum síðar kom M til L í endurkomu og lýsti þá líðan sinni á þann hátt að gengið hefði ágætlega með öxlina og að hann hefði ekki fundið fyrir svo miklum verkjum. Var þokkalegur liðleiki til staðar og var M byrjaður í sjúkráþjálfun.

Í endurkomu þann 7. febrúar 2012 upplýsti M að hann hefði fyrir nokkrum dögum fengið sára verki í öxlina og átt erfitt með svefn af þeim sökum. Sterk verkjalyf og bólgueyðandi lyf hefðu lítið slegið á verkina. Hann hafi því leitaði til slysadeildar kvöldið fyrir endurkomuna þar sem teknar voru blóðprufur en þær sýndu hækkun á hvítum blóðkornum.

Á tímabilinu 7. febrúar 2012 til 19. júlí 2012 virðist M meira og minna hafa verið með sýkingu í öxlinni. Virðist af gögnum málsins sem M hafi verið á sýklalyfjum mest allt þetta tímabil, ýmist í æð eða í töfluformi. Enn fremur kemur fram í gögnum málsins að M hafi legið inni á smitsjúkdómadeild LSH á tímabilinu 7. febrúar 2012 til 14. febrúar 2012 og svo aftur 23. apríl 2012 til 3. maí 2012.

Þrátt fyrir framangreinda meðferð tókst ekki að uppræta sýkinguna og fór svo að gera þurfti aðgerð á öxlinni þann 19. júlí 2012. Í aðgerðinni voru sýktir vefir fjarlægðir og m.a. þurfti að fjarlægja hluta af beini í öxlinni. Samkvæmt skoðun læknis þann 4. október 2013 nær M með fingrum að eyrum en að mjöðm vinstra megin. Kemur einnig fram að M nái ekki með upphandlegg fyrir ofan axlarhæð. Þannig er M með greinilega hreyfiskerðingu á vinstri öxlinni.

Í málskoti kemur fram að M telur sig eiga rétt til bóta skv. 4. tl. 2. gr. laga um sjúklingatryggingu nr. 111/2000. Þar komi fram að greiða eigi bætur vegna tjóns sem að öllum líkindum megi rekja til þess að tjón af sýkingu eða öðrum fylgikvilla sem er meiri en svo að sanngjarnt sé að sjúklingur þoli það bótalest. M telur að skilyrði til greiðslu bóta á grundvelli þessa liðar séu uppfyllt þar sem afleiðingar sýkingar þeirrar sem M hlaut hafi verið til verulegra óþæginda fyrir M og ósanngjarnt sé að hann þoli það bótalest.

V telur ekki hafi verið sýnt fram á að eitthvað hafi farið úrskeiðis við þá aðgerð sem L framkvæmdi þann 20. janúar 2012 og því sé bótaréttur ekki fyrir hendi skv. 1. tl. 2. gr. laganna. Enn fremur telur V ekkert komið fram í málinu sem bendi til þess að skilyrði 2. og 3. tl. 2. gr. laganna séu uppfyllt. V telur einnig að ekki hafi verið sýnt fram á að skilyrði 4. tl. 2. gr. laganna séu uppfyllt.

Álit.

Í málinu er fyrst og fremst ágreiningur um hvort skilyrði 1. - 4. tl. 2.gr. laga nr. 111/2000 um sjúklingatryggingu séu uppfyllt. Það þýðir að ágreiningur er um hvort sýnt sé fram á að þau líkamlegu óþægindi sem M hafði vegna afleiðinga sýkingar í vinstri öxl séu „að öllum líkindum“ hægt að rekja til atvika sem rakin eru í 1.- 4. tl. 2. gr. umræddra laga. M vísar eingöngu til 4. tl 2. gr. laganna máli sínu til stuðnings en nefndin telur að skoða verði málið út frá 2. gr. í heild sinni

og þar af leiðandi sé hún ekki bundin af málatilbúnaði M sem vísi eingöngu til 4. tl. 2. gr. Auk þess má vísa til þess að V vísar sjálft til 1. – 3. tl. 2. gr. laganna í svari sínu til M með bréfi dags. 21. janúar 2014.

Til þess að um bótaskyldu sé að ræða skv. 1. tl. 2. gr. laga um sjúklingatryggingu þarf tjón að öllum líkindum að vera rakið til þess að ætla megi að komast hefði mátt hjá tjóni ef rannsókn eða meðferð við þær aðstæður sem um ræðir hefði verið hagað eins vel og unnt hefði verið og í samræmi við þekkingu og reynslu á viðkomandi sviði. Til þess að um bótaskyldu sé að ræða skv. 2. tl. 2. gr. laganna þarf tjón að hafa hlotist af bilun eða galla í tæki, áhöldum eða öðrum búnaði sem notaður er við rannsókn eða sjúkdómsmeðferð og til þess að um bótaskyldu sé að ræða skv. 3. tl. 2. gr. laganna þarf mat sem síðar er gert að leiða í ljós að komast hefði mátt hjá tjóni með því að beita annarri meðferðaraðferð eða -tækni sem vöð var á og hefði frá læknisfræðilegu sjónarmiði gert sama gagn við meðferð sjúklings.

Í máli þessu hefur ekki verið sýnt fram á að tjón M sé að öllum líkindum að rekja til atvika sem tilgreind eru í 1. – 3. tl. 2. gr. laganna.

Einnig kemur til greina að líta til 4. tl. sömu greinar þar sem kemur fram að greiða eigi bætur vegna tjóns sem að öllum líkindum hlýst af meðferð eða rannsókn og tjónið er af sýkingu eða öðrum fylgikvilla sem er meiri en svo að sanngjarnt sé að sjúklingur þoli það bótalaust. Annars vegar skal líta til þess hve tjón er mikið og hins vegar til sjúkdóms og heilsufars sjúklings að öðru leyti. Þá skal taka mið af því hvort algengt er að tjón verði af meðferð eins og þeirri sem sjúklingur gekkst undir og hvort eða að hve miklu leyti gera mátti ráð fyrir að hætta væri á slíku tjóni.

Þegar litið er til gagna málsins í heild verður að líta til þess að mat nefndarinnar tekur mið af því að nefndarmenn eru ekki sérfróðir á sviði læknisfræði og byggja mat sitt því eingöngu á þeim gögnum sem liggja fyrir. Þegar umrædd skilyrði laga um sjúklingatryggingu eru metin verður að líta til þess sem kemur fram í frumvarpi til laga um sjúklingatryggingu um að slakað sé á almennum sönnunarkröfum skaðabótaréttarins.

Hvað varðar skilyrði 4. tl. 2. gr. laga um sjúklingatryggingu kemur fram í málinu að líkur á sýkingu vegna aðgerða sem þessar séu litlar eða 2-3%. Af lögskýringargögnum má ráða að ef fylgikvilli í skilningi 4. tl. 2. gr. er algengur er rétt að sjúklingur þoli hann bótalaust en ef hann er sjaldgæfur séu skilyrði 4. tl. 2. gr. uppfyllt. Ekki er ljóst af sömu gögnum hvað telst algengt hlutfallslega. Miðað við þau gögn sem hér liggja til grundvallar verður að telja líkur á sýkingu í aðgerðum sem þessum það litlar að ekki sé sanngjarnt að sjúklingur þoli hana bótalaust og á 4. tl. 2. gr. laga um sjúklingatryggingu því við. Með þessari niðurstöðu nefndarinnar ber þó að taka fram að engin afstaða er tekin til þess hvaða tjón hlaust af umræddri sýkingu öðruvísi en að ætla megi að skilyrði 2. mgr. 5. gr laganna um lágmarksfjárhæð tjóns eru talin vera uppfyllt.

Niðurstaða.

Viðurkenndur er réttur M til bóta fyrir líkamstjón úr sjúklingatryggingu L hjá V.

Reykjavík, 7. febrúar 2014.

Þóra Hallgrímsdóttir hdl.

Ólafur Lúther Einarsson hdl.

Jón Magnússon hrl.